

Bakynak és Hainnak nagy bosszúságára), hogy az összes elfogottat szabadon kell bocsátani. Teleki Gyula, a külügyminisztérium protokollfőnöke közölte a rendőrfőnökkel és Sampaio Carridóval a parancsot.

Május 3-án Sampayo Garrido érélyes jegyzéket nyújtott be, és teljes vizsgálatot követelt. Nem sokkal később visszahívták Portugáliába. A követ azt kérte, hogy titkárnője és annak szülei is vele mehessenek. Jungerth-Arnóthy május 23-án megkereste Veesenmayert, és azt javasolta, hogy mivel Sampayo Garrido nem hajlandó a titkárnője nélkül távozni, titkárnője pedig nem megy a szülei nélkül, hadd menjenek mind a hárman, csak „hogy szabaduljunk a követtől”¹⁶¹. A német külügyminisztérium, miután utánanézett Lisszabonban, hogy Antonio Salazar elnök mutat-e érdeklődést követének ügye iránt, egyetértett Jungerth-Arnóthy javaslatával és ilyen értelemben utasította Veesenmayert.¹⁶² A németek Bischowskynének nyomban kiadták a szükséges papírokat, a szüleitől azonban megtagadták. A követ június 5-én távozott a titkárnőjével; a Gábor házaspárt azonban október 29-ig nem engedték elmenni.¹⁶³

Július 15-én Liz-Texeira Branquinho, a portugál ügyvivő és a magyar külügyminisztérium kilépési és átutazási engedélyt kért a német követségtől kilenc magyar zsidó részére, akik üzleti kapcsolatban álltak Portugáliával, vagy rokonaik éltek ott. E kilenc embernek, a Gábor házaspárt is ideértve, az év végéig érvényes portugál útlevelet adtak. Veesenmayer nem akart eljárni az ügyben, annak ellenére, hogy a Gábor házaspár indulása már engedélyezve volt, a Führer ugyanis időközben feltételeket szabott a különböző semleges államokba indított zsidókvándorlással kapcsolatban. A portugál kérés ügye tehát hónapokig húzódott, ugyanannak az időhúzó taktikának következtében, mint a többi.¹⁶⁴

Eközben az ügyvivő engedélyezte, hogy útlevél adassék minden olyan zsidónak, aki igazolni tudja, hogy rokonai vannak Portugáliában vagy Brazíliában. A folyamodványokat a főkonzulként működő Gulden Gyula, és a követség különleges osztályát vezető dr. Bartha Ferenc kezelte. Bartha, ez a magyar zsidó ügyvéd a portugál képviseleten belül Brazília érdekeit képviselte.

A nyilas hatalomátvétel után a portugálok növelték a védlevelek számát. Kemény külügyminiszternek megígérték ugyan, hogy 500-nál több iratot nem bocsátanak ki, de igazából 700-nál is többet adtak ki. A németek először megtagadták a portugál védelem elismerését. Pedro Tovar de Lemos, Portugália berlini képviselője azonban közbenjárta az ügyben, és a Szálasi-kormány is igyekezett diplomáciailag elismertetni magát a semleges államoknál. A németek ezért változtattak az álláspontjukon. Andor Hencke, a német külügyminisztérium politikai osztályának vezetője november 9-én politikailag előnyös engedményt ajánlott, sejtetve, hogy a